

Pledoarie finală: Este „chestiunea femeilor” chiar atât de importantă?

Hans-Jörg Ronsdorf · mai 2021 · revizuit în octombrie 2026

O soră mi-a atras atenția că în această întrebare nu este vorba (doar) de teologie. Este vorba de oameni. Este vorba de fete și femei, de demnitatea lor și de recunoașterea lor. Eu, ca bărbat, privesc toată această temă din perspectivă bărbătească, ceea ce nu redă în mod nemijlocit vocea femeilor, dar vorbește în favoarea lor.

Mă tem că această structură ierarhic-religioasă (complementarismul – concepția că Dumnezeu le-a dat bărbaților și femeilor roluri diferite, iar conducerea le revine bărbaților) a rănit sau a distrus ceva în multe femei. Puținele reacții la cartea mea confirmă această apreciere. Cifra neagră va fi mai mare, mai ales când mă gândesc la tinerele femei și la fetele care cresc într-o societate a egalității în drepturi, dar care în mediul lor de biserică creștină sunt „învățate” cu modele antice ale rolurilor de gen. Cum să trăiești cu această ambivalență?

Nu este vorba de câteva slujbe (interzise)

Ca să fie limpede: Nu este vorba în primul rând de faptul că femeile nu au voie să predice, să învețe pe alții sau să conducă. Multe femei s-au obișnuit oricum cu aceasta și au pierdut din vedere că s-ar putea schimba vreodată ceva. Adesea ele privesc aceste structuri și reguli ca adevăr biblic pentru ele și nu mai pun ele însele la îndoială aceste teze. Dar ar trebui s-o facă. Aș numi aceasta o luptă sănătoasă pentru cunoașterea adevărului, tocmai atunci când crezi că această cunoaștere ar exista necontestată încă din creștinismul primar. Lucrul acesta este valabil, de altfel, pentru multe teme ale Bibliei. Uneori trebuie să silabisești din nou o temă de la început.

Întrebarea din titlu este o reacție aproape iritată la faptul că, prin cartea mea (titlul: *Femei, iertați-ne!* (*Frauen, vergebt uns!*)) și prin articolele mele, ridic iar și iar aceste întrebări („feministe”). După părerea mea, întrebarea vrea să spună, respectiv să minimalizeze, următorul lucru: Surorile au în biserică, în Împărăția lui Dumnezeu și în familie atât de multe sarcini și posibilități de a lucra și de a-și dezvolta darurile, încât nu poate fi o discriminare dacă nu au voie să predice, să învețe pe alții sau să conducă. Fiecare își are locul și rolul, cum le-ar fi stabilit deja ordinea creației.

Dar, dacă încerci să vezi întregul tablou, nu este vorba de două sau trei slujbe care, chipurile, nu i s-ar cuveni unei femei. Este vorba de întreaga imagine despre femeie care se află în spatele lor. În spatele întrebării dacă această chestiune este chiar atât de importantă stă ideea că femeia ar fi fost creată ca ajutor (supus) pentru Adam și că ar fi subordonată sau pusă pe locul al doilea după el, ierarhic. ***Aici se află rădăcina problemei de care suferă multe femei (nu toate).*** Adesea nevăzută din afară, există o nesiguranță lăuntrică, adânc ascunsă, un sentiment de nedreptate. Când femeia, ca atare, nu este prețuită la fel ca un bărbat. Când nu poți gândi și lucra liber, ci numai în limite legaliste, învăluite în evlavie (ce am voie și ce nu?). Această concepție despre rolul femeii lasă multe surori în Domnul cu întrebări chinuitoare și cu îndoieli de sine. Ele se întreabă de ce a vrut Dumnezeu așa, câtă vreme li se bagă în cap că acesta ar fi planul lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu este bun și desăvârșit, de ce trăiesc femeile în căsniciile creștine lucruri grele, iar în biserici limite care nu pot fi înțelese cu mintea sănătoasă? ***Poruncile lui Dumnezeu sunt totdeauna bune, iar El vrea să le înțelegem sensul, care (cel***

puțin în Noul Testament) este totdeauna evident. Dar în această chestiune lipsește orice plauzibilitate!

Ce simt și ce nu simt bărbații

Acesta este un sentiment pe care noi, bărbații, nu-l cunoaștem așa. Rareori sunt bărbații cei mai slabi. Este timpul să luăm seama la aceasta și să fim sensibili la ea. În închipuirea și gândirea unor bărbați pare să fie imposibil să înțeleagă aceste sentimente de inferioritate ale femeilor.

Să fie oare motivul propriu-zis al încărcăturii emoționale mari din această temă mai puțin credincioșia față de Biblie și mai mult mândria proprie, pentru că rolul de conducere al bărbatului, faptul că el este cap, este pus sub semnul întrebării? Poate doar în subconștient? Faptul că, deodată, soția are aceleași drepturi și îndatoriri ca soțul? Dacă timp de zeci de ani ai văzut și ai trăit altfel, atunci această cunoaștere, dacă ajunge să se producă, este ca un cutremur. Nu doar să-ți recunoști greșeala, ci să te pregătești pentru o altă viață împreună. Pentru aceasta este nevoie de putere. Mai întâi de pricepere. Dar drumul biblic duce la viață. Totdeauna.

Cum citim Biblia în chestiunea femeilor

Nu cunosc nicio altă temă atât de încărcată emoțional. Ca și cum ar fi vorba de viață și de moarte. La teme ca Persoana lui Isus, dumnezeirea Lui și lucrarea Lui de răscumpărare, aceasta ar fi de înțeles, dar nu la întrebarea dacă femeile au voie să se roage și să prorocască în serviciul divin (lucru de la care Pavel pornește în mod firesc, dacă te uiți cu atenție, ții seama de context și, de asemenea, de tabloul biblic mare și întreg).

Cum citim Biblia când este vorba de chestiunea femeilor? ***Vedem noi toată tema prin două (!) versete din 1 Timotei 2 și 1 Corinteni 14? Ce învățături deformate ar ieși, de fapt, dacă am citi și am judeca Biblia și în alte chestiuni importante de învățătură în felul acesta îngust, prin două versete? Și n-am pune tot materialul biblic într-o relație sănătoasă și plauzibilă și nu l-am cântări. Numai așa ia naștere învățătura sănătoasă!***

Atunci citim ca cărturarii și credem că găsim în Scriptură viața veșnică, dar scăpăm prilejul de a-L întâlni pe Cel despre care mărturisește Scriptura: Hristos (Ioan 5:39). Scriptura, pe care o iubim atât de mult, mărturisește despre Cel care le-a dus pe femei la libertate, la învățătură, la mărturisire, la mărturie și la închinare.

Să începem să prețuim întregul tablou pe care îl dă Biblia despre femei și să nu-l interpretăm prin două cuvinte ale lui Pavel înțelese greșit.

Simțul lăuntric

Multe femei simt, când citesc Biblia, când îl văd pe Isus și felul în care Se purta cu femeile, că ceva nu este în regulă. Și mai greu le este atunci când văd cum eșuează bărbații care ar trebui sau ar vrea să conducă și să fie cap. Deși tocmai lor – spre deosebire de femei – le-ar fi încredințat Dumnezeu acest rol. Dar de câte ori nu scot soțiile castanele din foc!

Aceasta este impresia mea din reacțiile la cartea mea. **Titlul cărții pare să umple un gol care este uriaș. Mai mare decât credeam când m-am hotărât pentru acest titlu.**

Cunosc, desigur, și căsnicii – atât cât este posibil chiar și pentru cei apropiați – în care acest fel de ierarhie este trăit în dragoste. Dar este acesta un indiciu că ierarhia este atunci corectă și sfântă? Desigur că nu. Câte lucruri greșite nu gândim și nu facem, despre care credem că sunt corecte pentru că, într-un fel sau altul, funcționează.

Da, „chestiunea femeilor” este absolut importantă. Pentru că este vorba de imaginea noastră despre Dumnezeu și despre om. Este vorba de a stârpi și de a corecta orice tulburare și orice desfigurare a acestei imagini. Dumnezeu să aibă milă de noi și să ne ajute în această sarcină, pentru că imaginile greșite stau de neînchipuit de adânc și, pe deasupra, multora li se par adevăr divin. De fapt, este o purtare lumească. Este spiritul vremii, nu al secolului al XXI-lea din partea noastră de lume, ci al secolelor trecute, al XX-lea și al XIX-lea.

Dacă noi, bărbații, vrem să ne iubim soțiile așa cum a iubit Hristos Biserica (Efeseni 5:25), atunci le vom scoate, iubindu-le, din acest rol greșit și discriminator și le vom face și le vom elibera locul care li se cuvine în ordinea creației a lui Dumnezeu.

Chestiunea femeilor este, de fapt, în adâncul ei, o chestiune a bărbaților. Noi, bărbații, trebuie să ne punem pe noi înșine sub semnul întrebării! Căci cine este răspunzător pentru citirea ierarhică și uneori patriarhală a Noului Testament? **Bărbații și-au însușit supremația în interpretarea Bibliei și cred că acesta ar fi domeniul lor de specialitate exclusiv. Ce supraapreciere de sine!** Darurile Duhului nu sunt împărțite după sex. Prin această purtare, nenumărate daruri ale femeilor au fost uitate, reprimare, scoase din joc, trecute cu vederea și înăbușite. A stinge Duhul (1 Tesaloniceni 5:19) nu este, cu adevărat, un fleac. Bărbații sunt cei care conduc bisericile și stabilesc direcția – femeile nu au acolo niciun cuvânt de spus, iar dacă au, atunci numai neoficial, prin soții lor, care însă nu ar recunoaște niciodată în cercul lor de conducere că urmează părerea soției lor.

Despre ce nu este vorba pentru mine

Nu este vorba nici de modernizarea bisericii (nu este vorba de săli și clădiri), nici de a fi în pas cu vremea. **Este vorba de credincioșia față de Isus, adică de credincioșia față de Biblie!** Nu modernizare, ci reformă în chestiunea femeilor, ca să folosesc pentru ultima dată acest cuvânt îndoielnic, „chestiunea femeilor”.

Nu este vorba de a câștiga o dezbateră teologică. Tema nu se potrivește pentru aceasta, pentru că sunt atinși direct oameni (mai ales surorile în Domnul), iar concepția fiecăruia marchează puternic viața, în biserică, în împărțirea lui Dumnezeu, în căsnicie și în familie.

Dar tocmai aceasta este: numai o dezbateră, numai obiecția și numai cuvântul prorocesc pot pune din nou în mișcare această temă. Fără dialog și dispută constructivă, aici totul va rămâne ca înainte.

Motiv de despărțire?

Nivelul ridicat al emoțiilor în această chestiune împinge la acțiuni rapide și consecvente, care se termină adesea în despărțire, dezbinare și schismă. Pentru unii este depășită o graniță divină, care pentru ceilalți nu există. Ce facem acum?

A suporta tensiunile va merge o vreme, dar, pentru că această chestiune cuprinde atât de mult pentru amândouă părțile, la sfârșit nu se va mai putea merge împreună. Afară doar dacă poți suporta ceea ce este obiceiul într-o biserică. Da, și Dumnezeu suportă multe, mai mult decât ne putem închipui, fără să aprobe răul.

Și astfel fiecare trebuie să hotărască pentru sine. După părerea mea, este greu și să convii, în această tensiune, asupra unei căi de mijloc, în care să vii în întâmpinarea celuilalt atât cât poți susține.

Iertați-mă că în această temă nu pot oferi o soluție. Despărțirile sunt de cele mai multe ori rele, dar și compromisurile pot fi.

Femeile trebuie să se ridice

Sunt lucruri în viață pe care le poți face numai tu însuși. Nimeni nu le poate face pentru noi. Femeile trebuie să pornească la drum, să-și recunoască drumul și să iasă dintr-o supunere înțeleasă greșit. În bisericile mari există femei care s-au trezit și au recunoscut că în chestiunea sexelor ceva este serios strâmb. Poți gândi despre aceste mișcări ce vrei, dar spun, cu Osea 8:7: ***Cine seamănă vânt va secera furtună.***

Nice Girls Don't Change the World – o propoziție adevărată (Fetele cuminți nu schimbă lumea; așa se numește o carte a lui Lynne Hybels, 2005). Această temă este atât de înțepenită și a devenit un adevăr atât de intangibil, încât este cu totul potrivit să te ridici împotriva ei cu megafonul. La alte adevăruri creștine, socotite importante pentru mântuire, se strigă și acolo tare, nu-i așa?

Cealaltă opțiune este ca totul să rămână cum este. Ca apoi, în acea zi mare, înaintea slavei, a limpezimii și a adevărului Său, să trebuiască să constatăm că am greșit, amândouă sexele. Bărbații cu cunoștințele lor și femeile cu acceptarea acestor adevăruri pretins biblice. Atunci o mare șansă este ratată și pierdută, pentru totdeauna.

Nici bărbații, nici femeile nu au voie să fie acum lași! Totdeauna costă ceva să stai pentru adevăr. ***Dacă în istoria Bisericii nu s-ar fi ridicat iar și iar multe creștine și mulți creștini curajoși și n-ar fi înnotat împotriva curentului, totul s-ar fi dus de răpă.*** Și știm aceasta prea bine. Fiecare mișcare și fiecare curent al creștinătății, iar noi facem parte din unul dintre ele, a început prin femei și bărbați curajoși și rugători.

Într-o zi și acum

În veșnicie această temă nu ne va mai urmări. Nu vor mai fi nici emoții, nici reproșuri sau insinuări. Bărbatul și femeia vor fi pur și simplu ca fratele și sora; ierarhia și supunerea unilaterală vor fi istorie. Trecut dintr-o lume căzută și dintr-o ordine a creației tulburată.

Să trăim deci deja acum, atât cât depinde de noi, libertatea și puterea acestei noi creații, care am devenit în Mesia cel înviat și înălțat!